

La tallada dels raïms

Era la diada de tallar-ne els raïms. A la casa tot anava en doina. Semblava talment la diada de la Festa Major. En Pau tenia les somals a punt i l'amo i la mestressa, donant manaments a dret i a tort, semblaven generals, posant un exèrcit en ordre de batalla. Les nebodetes, enfeinades, anaven d'una banda a l'altra, preparant les armes de combat i en Ventura, amb els coves a les mans, fita la mirada als llavis del senyor, n'esperava el manament d'empendre la marxa. Mentrestant la Tuieta i la Futima, lleugeres com uns esquiroles anaven donant els darrers retocs a l'arranjament de la cuina i els plats i culleres, els ganivets i les plates, drincaven brusquement en fugir de ses mans joquineres. Era la diada de tallar-ne els raïms i calia fer feina.

De seguida la vinya, que era aprop del Casal, devingué animada. No hi mancaren els xisclets i les rialles del jovent ajogassat. Tothom prengué posicions estratègiques i en Ventura que, amb sa veu melosa, aparentava estar-ne per ço que deia el senyor, capficat per la Tuieta, l'esguardava de reüll i en caçava el moment de posar-se aprop seu. Tot dissimuladament i sens fer-ne gaire soroll, els ceps on ambdós tallaren els raïms, es trobaren veïns. Només les astutes minyoneres veieren la jugada d'en Ventura i mirant-se maliciosament, somrigueren de debò. En Ventura, que es vegé descobert, devingué més vermell que la rapa d'un raïm pàmpol-rogat.

«Ho he fet perquè t'estimo», digué tot avergonyit a la Tuieta i els raïms no li saltaven dels ceps, perquè se li entrebancaven les mans i els ulls li feien ballarumes. Estava atolondrat i no sabia ço que es feia.

«Vina, vina, Ventureta. No t'esveris; ja saps que sempre hi goso en trobar-me jo aprop teu. Tu ets la meva vida i jo et donaria el cor i l'ànima i la sang que russola per les meves venes.» La Tuieta digué aquestes paraules tanseriosament que en Ventura s'ho cregué de debò; el cor se li aixamplà d'allò més i ambdós ben xirois tallaven tants de raïms, que ben aviat la vinya no els pogué donar abast.

Mentrestant, la Futima, entremaliada, amb rialla de futeta, se n'havia anat allnnyant. Bé li contaria prou la Tuieta ço que en Ventura li hauria parlat i les dues riurien a costa seva i a carta cabal en les llargues hores de la vesprada.

Tantmateix en Ventura estava ben cofoi. Prou n'hi deien de cosetes els companys de tallada i ell, mirant a la Tuieta, hi reia tot satisfet. Aquella tarda les hores li passaren volant. Cada paraula de la Tuieta, que ell rebia embabiecat, li era més dolça que mel. Mai havia gosat tant. Què en foren de curtes aquelles hores de pler!

El diumenge vinent en Ventura pujava la costa, al costat de la Tuieta, per demanar-ne la seva ma.

HOMER